

Nước Mắt Lưng Tròng

Duyên Anh

(16)

ĐẠM NẪM DÀI TRÊN GIƯỜNG. NÓ KHÔNG muốn cởi giày thay quần áo. Con bé Gia nin bụng lỵ sữa lạnh mời Đạm uống. Nó lắc đầu. Mừng lác hỏi:

- Vẫn chưa tìm ra à?

Đạm thở dài:

- Công cốc một tuần lễ...

Nó chửi vu vơ:

- Mẹ, số nhà ở ngoại ô sao tởm thế! Số trùng nhau. Mூrì mấy lần "xuyệt" thì sống sao nổi. Sao dân mình nghèo khổ vậy?

- Thương dân nghèo à?

- Sống lúc nhúc như heo mà dân mình cũng sống được, không phàn nàn, không dám đòi hỏi. Lạ nhỉ?

- Chịu đựng mà.

- Chịu đựng cái con khỉ.

- Tin vào số phận chứ còn biết nói sao.

- Số phận con chó; có cái số phận thàng nào sinh ra để bị bóc lột không?

Vừa lúc đó, Lâm sùi đẩy cửa phòng bước vào. Nó bô bô:

- Báo chiều nay có tin hay không thể tả. Tôi ước ao có một người bố dám hy sinh cho con như ông Thuận.

Nó hỏi Đạm:

- Anh đọc không?

Đạm đáp cộc lốc:

- Không.

- Em thấy có tên Thủy, nghĩ tới tên cô Thủy của anh nên mới đem báo về. Lâm này có bao giờ mua báo đâu.

Mừng lác vẫy tay:

- Đưa tao coi.

Nhưng Nguyễn Đạm đã ngồi vụt dậy. Nó nhảy bổ tới vỗ lấy tờ báo:

- Đưa đây.

Lâm sùi trao tờ báo cho Nguyễn Đạm. Nó chỉ điểm:

- Bài báo bốn cột có hình ấy.

Đạm dán mắt vào cái tit khá ly kỳ: **MỘT TRÙM GĂNG TƠ "ĐÁNG YÊU" UỐNG THUỐC NGỪ TỰ TỬ.**

Cái tit có sức hấp dẫn khá mạnh. Đạm say mê đọc và đọc được giòng nào nó hỏi hộp giòng đó. Bài báo ký tên Lý Thụy, một nhà báo có khuynh hướng xã hội, chuyên điều tra các vụ hiếp dâm và tự tử.

SAIGON (27.10) - Hẳn bạn đọc chưa quên vụ tổng tiền sôi nổi và hạ sát ông Nguyễn văn Chương, Giám đốc hãng thầu Manxingo, một hãng thầu đang lãnh công tác sửa sang và mở rộng các đường bay ở phi trường Tân Sơn Nhất tuần trước.

Chúng tôi xin nhắc lại, như thường lệ, văn phòng của ông Giám đốc Nguyễn văn Chương phát lương cho công nhân mỗi tuần vào ngày thứ Bảy tại ngay sở làm. Hãng thầu Manxingo có hàng ngàn công nhân nên tiền lương phát mỗi ngày khá bộn. Có lẽ đã tính toán từ trước, nên một nhóm công nhân gồm bốn người: Thuận, Điền, Tảo, Nhật đã âm mưu vụ tổng tiền sôi nổi. Người ta chưa biết bọn này đã cấu kết với nhau tự ngày nào. Và ngoài lý do đoạt tiền, họ có còn thù gì ông Nguyễn văn Chương không.

Vì ông Nguyễn văn Chương đã bị hạ sát. Hai tên Tảo, Nhật cũng bị hạ gục khi chúng cố tình chạy trên một chiếc "díp". Tên Điền hiện đang như một người ngớ ngẩn vì chiếc xe "díp" bốc cháy làm hắn ta hoảng sợ đến nỗi mất trí. Chỉ có một người bị truy tầm ráo riết để làm sáng tỏ vụ này là tên Thuận thì hắn ta mới tự tử trên phòng số 3 lầu 2 khách sạn Melin. Hung thủ để lại một bức thư tuyệt mệnh. Và bức thư đó chứng tỏ hắn là một thứ "găng tơ" bất đắc dĩ, một thứ găng tơ đáng yêu. Bức thư của tên Thuận nguyên văn như sau:

Các con yêu dấu.

Bố nhắc lại với các con là từ hôm nay, bố không uống rượu. Bố có nhiều tiền để uống rượu. Uống whisky, Cognac chứ không thèm uống rượu thuốc ở vỉa hè ngoại ô đâu. Bố rót rượu ra ly rồi lại đổ vào

chai không xót một giọt. Bố rất tiếc cuộc đời bố không làm lại được như những giọt rượu chảy vào chai. Đau đớn quá các con nhỉ?

Các con yêu dấu,

Bố đã làm phiền các con rất nhiều. Bây giờ bố còn làm các con mang tiếng xấu nữa. Các con nghĩ gì về bố, xét đoán bố như thế nào đây? Pháp luật chỉ là những cái khóa, khóa chặt tay người có tội. Chiếc khóa làm bằng sắt. Sắt không có tình cảm. Đó là loại kim khí, lạnh và cứng. Pháp luật đúng ra, chỉ là thứ kim loại rẻ tiền! Bố thù hận và khinh bỉ pháp luật ở cõi đời này. Tại sao lại có những thằng đê tiện kiếm ăn bằng sự khờ khạo, sự dốt nát của những người có tội? Tại sao không có những người can đảm hơn những người nơi xét xử? Bố khinh bỉ chúng nó, bố không cần sự xét đoán của chúng nó. Bố chỉ cần các con thôi.

Các con yêu dấu!

Các con sẽ xét đoán bố thế nào đây? Một người bắt lương hay một tên sát nhân? Bố không giết người cướp của để làm giàu như chúng nó.

Bố đi giết người cướp của để thay đổi đời sống cho các con. Bố không muốn các con sống chui rúc ở các xóm điếm, nhìn tương lai ở nét mặt trầy trụa của các ả giang hồ. Bố không muốn thế! Không muốn thế! Bố muốn các con có hy vọng để sống. Và bố đã dám giết người cướp của.

Các con yêu dấu.

Vậy đó, lý do bố làm liều chỉ có vậy thôi. Bố chẳng nói nhiều nữa. Nhưng muốn vươn mình lên bằng sự lương thiện đã không nổi, bố thất vọng khi vươn mình lên bằng sự bắt lương. Rốt cuộc, các con cứ phải nhìn tương lai mình ở nét mặt trầy trụa của các ả giang hồ. Và mất cả bố nữa.

Các con yêu dấu.

Bố không muốn để những thằng khốn nạn, những thằng ăn cắp có kinh nghiệm hơn bố xử bố đâu. Bố sẽ xử lấy bố hoặc để các con xử bố. Khi bố chết rồi, các con hãy thương yêu nhau, đùm bọc nhau.

Riêng Thủy, bố muốn dặn con điều này. Con hãy can đảm sống, hãy can đảm cho cuộc đời biết con đã bị bọn dã man hãm hiếp...

Đọc tới đây, mắt Đạm hoa lên. Nó úp tờ báo vào mặt, nằm ngửa xuống giường, giẫy giụa:

- Ôi! Buồn quá. Buồn quá.

Mừng lác nháy bồ tới, giằng lấy tờ báo. Nguyễn Đạm mặc kệ Mừng lác hành động. Nó không ngăn cản. Than van một lát, Nguyễn Đạm giục Lâm sùi:

- Khui rượu đi mày!

Mừng lác nháy mắt, Lâm sùi mở tủ lạnh lấy đá. Nó khui chai Johnnie Walker, rót lưng ly và bưng tới,

- Anh ngồi dậy uống đi.

Nguyễn Đạm vùng dậy, nó chộp lấy ly rượu, nốc ừng ực. Nó nốc một hơi cạn hết. Vài viên đá nhỏ lọt vào miệng nó. Đạm nhai rau rầu, chửi thề:

- Đ.m, cuộc đời sao chó đê thế!

Mừng lác lằm bằm:

- Cắm thù ngấm vào tim hần rồi.

Nguyễn Đạm bảo Lâm sùi:

- Cho tao đầy ly.

Lâm sùi lại rót thêm cho Đạm.

- Có vụ đấm đá nào không?

Lâm sùi trở mắt:

- Anh ngửa tay rồi à?

- Tao ngửa cả máu nữa.

- Hãy uống đi đã.

Nguyễn Đạm nốc cạn ly rượu quay sang hỏi Mừng lác:

- Cho tôi đi hút á phiện, đi chơi gái đi. Tôi cần quên đời...

Mừng lác hát đầu ra lệnh cho Lâm sùi. Thằng du đấng Nguyễn Thông tiếp tục rót rượu. Đạm nốc thêm hai ly nữa thì rũ người ra ngồi gục xuống. Nó thở phò phò nói năng lảm nhảm. Mừng lác giục Gia nin:

- Em lấy chăn đắp bụng cho anh Đạm đi.

Nó hỏi Lâm sùi:

- Đúng Thủy của hần hả mày?

- Chắc vậy.

- Không biết đọc hết chưa mà hần đã sôi máu căm hờn.

- Em đoán có lẽ anh ấy đọc tới đoạn này...

Nó chỏ tay vào chỗ Đạm vừa đọc dứt. Mừng lác khẽ đọc:

- "... Con hãy can đảm sống, hãy can đảm cho cuộc đời biết con đã bị bọn dã man hãm hiếp..."

Mừng lác chép miệng:

- Tội nghiệp những đứa nghèo khổ. Tao không đọc nữa đâu. Những thảm cảnh này tao chứng kiến nhiều rồi. Tao cũng không muốn dính vào chuyện buồn của hắn. Để hắn tỉnh rượu, đọc tiếp và làm gì cũng kệ hắn. Mà phải giữ ý tứ, đừng có bàn láo mà hắn giận. Hắn nhờ gì thì làm việc ấy.

Nó búng ngón tay:

- Vụ mấy thằng ở phòng trà ra sao?
- Tối nay mới giải quyết.
- Mà lấy của nó bao nhiêu tiền rồi?
- Bảy ngàn.
- Tiêu gì?
- Em xin phép anh biểu vợ Nguyễn văn Hai năm ngàn, còn hai ngàn đưa bố em mua thuốc.
- Mà không nhằm đồng nào?
- Dạ không.

Mừng lác trách nhẹ Lâm sùi:

- Liều mạng đấy nhé! Mà không điều tra coi bọn kia có dựa vào phe nào không. Lớng chọc nhằm phe anh em thì rầy rà to.
- Em điều tra rồi.
- Bọn nó dựa phe nào.
- Tụi nó dựa mấy thằng mật vụ.

Mừng lác gật gù, đắc chí:

- Mật vụ thì phải đánh bỏ mẹ chúng nó đi. Liệu mình mà đương đầu nổi không?
- Dạ được.
- Cần tao hỗ trợ tinh thần không?
- Anh có mặt chắc bọn đàn em nó sẽ hung lắm.
- Vậy thì tao có mặt. À mà biết Thy Kent không?
- Nữ chúa rần rì.
- Ủ.
- Em có nghe tiếng.

Bây giờ Đạm đã chịu khuất phục rượu. Nó không nói năng làm nhảm, mà nằm úp mặt thở rống. Con Gia nin ngồi cạnh bóp chân cho Đạm. Mừng lác nhìn Đạm nằm trên giường ái ngại:

- Cuộc đời có nhiều gai góc quá. Mỗi chiếc gai tằm đầy thuốc độc. Chỉ cần bị một chiếc gai đời, nó quệt sứt da mình ra là đủ đau đớn rồi.

Lâm sùi cúi đầu:

- Trong anh em mình có đứa nào là chưa bị gai đời quệt. Em nghĩ rằng gai đời đã đâm thủng tim em.

Nó hỏi Mừng lác:

- Anh đọc hết bài báo chưa?
- Chưa.
- Anh đọc đi.
- Tao không muốn đọc chuyện buồn của thiên hạ.
- Chuyện cảm động lắm anh ạ!
- Mà đừng kể nữa.
- Giá em có người bố biết hy sinh cho con như ông Thuận, chắc đời em đỡ đau khổ biết mấy.

Mừng lác bĩu môi:

- Mà lại sắp oán trách thế hệ cha anh, hả?

Lâm sùi ngao ngán:

- Sao cái thế hệ cha anh chúng mình bết quá thế hở, anh Mừng lác?
- Bết ở chỗ nào?
- Toàn nghiện hút và nói phét.

Mừng lác tự dưng nổi hứng:

- Johnnie Walker là nhất đó nghe mà.
- Dạ.
- Rót rượu ra.
- Dạ.

- Tiên sư cha đũa nào say đấy nhé!

- Dạ.

Lâm sùi đã rót đầy hai ly rượu. Mừng lác nâng ly. Hai đũa nhìn nhau một lát rồi cụng ly:

- Cho cuộc đời chó đẻ chóng bị tận diệt.

Lâm sùi tiếp:

- Cho chúng mình sống có hy vọng.

Hai đũa nốc Whisky ừng ực. Khói thuốc lá tỏa bay. Thuốc lá đốt cháy tư tưởng thanh niên và Whisky đốt cháy tim phổi chúng nó.

Mừng lác khai mào:

- Mày thấy cuộc đời chó đẻ ở chỗ nào?

Lâm sùi vỗ trán suy nghĩ:

- Nó chó đẻ ở cái chỗ số phận anh em mình nằm trong tay những thằng chó đẻ.

- Hay quá, hay đ. chê nổi. Còn chó đẻ chỗ nào nữa?

- À còn chứ; chó đẻ ở cái chỗ anh em mình chịu để số phận mình nằm trong tay những thằng chó đẻ.

Mừng lác đập bàn bóp một cái:

- Mày nói lảm cẩm mà hay đ. chịu được. Nói nữa đi mày.

- Anh thấy cuộc đời chó đẻ ở chỗ nào?

- Tao thấy à, tao thấy nó chó đẻ toàn diện.

- Toàn diện là thế nào?

- Là chỗ nào tao cũng thấy nó chó đẻ. Tao nói mày đừng buồn nhé!

- Đâu dám.

- Tao thấy mày cũng chó đẻ, tao cũng chó đẻ, chó đẻ tuốt luốt. Làm đ. gì có anh hùng ở cái thời đại này.

Chúng nó uống hơi nhiều. Men rượu làm chúng nó lạc hết tư tưởng... chó đẻ. Mừng lác bắt đầu lè nhè:

- Tiên sư cha đũa nào say đấy nhé!

Lâm sùi nâng ly rượu thật cao:

- Ô kê, tiên sư đũa nào say.

Mừng lác hỏi:

- Ê, Lâm sùi. Mày hít thuốc phiện chưa mày?

- Chưa.

- Bớ mày hít mà sao mày không hít?

- Em sẽ hít.

- Ừ, chúng mình sẽ hít, sẽ đốt tiêu ma tuổi trẻ, trên bàn đèn thuốc phiện. À, này, mày đã tìm ra lý tưởng chưa?

- Dạ, thưa đại ca đã ạ!

- Ở đâu đó mày?

- Dạ, thưa đại ca em quên mất rồi.

Đạm cựa mình, nó ngốc đầu không nổi. Mừng lác cười hô hố:

- Người anh em muốn cụng ly nữa chẳng? Này, Lâm sùi, bớ mày đã từng ăn cắp quần của mẹ mày đi bán rẻ lấy tiền mua thuốc phiện chưa?

- Đã.

- Thế đâu có xấu hả mày? Còn cả triệu thằng đê tiện hơn.

- Dạ.

- Này!

- Dạ...

- Này!

- Dạ...

Hai cái ly rơi xuống sàn. Và hai thằng du đãng gục đầu xuống bàn khóc nức nở. Con Gia nin hoảng sợ. Từ ngày về sống với Đạm, đây là lần đầu tiên nó chứng kiến cảnh tượng này. Nó lay Đạm:

- Anh, anh dậy đi...

Nhưng Đạm chỉ ú a ú ó rồi nằm yên thờ rống.